

Postanowienie z dnia 27 sierpnia 1997 r.
II UZ 55/97

W sprawie o przyznanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej, która nie jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 KPC, wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest konieczne dla oceny dopuszczalności kasacji.

Przewodniczący SSN: Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Andrzej Wróbel (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 1997 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Józefa W. przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w G. o rentę inwalidy wojskowego, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 19 marca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Ubezpieczony Józef W. w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 19 marca 1997 r. [...], odrzucającego kasację ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 grudnia 1997 r. [...], wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. W ocenie ubezpieczonego nie jest trafny pogląd Sądu, że skoro nie została przedstawiona wartość przedmiotu sporu, to tym samym nie zostały spełnione wszystkie warunki formalne kasacji. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest bowiem ustalenie istnienia prawa majątkowego powoda, którego wartości pełnomocnik z urzędu nie mógł ustalić. W tym przypadku należy rozpoznać skargę kasacyjną, która podlegałaby odrzuceniu po stwierdzeniu, że wartość przedmiotu sporu jest mniejsza niż 5000 złotych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, że przedmiotem roszczenia ubezpieczonego jest przyznanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej na podstawie art. 19 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 ze zm.). Sporne jest natomiast, czy przyznanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej jest równoznaczne z przyznaniem ubezpieczonemu określonego świadczenia pieniężnego, jak przyjął Sąd czy też z ustaleniem prawa, jak twierdzi ubezpieczony. Należy przyjąć, że przyznanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej jest ustaleniem prawa, jak wynika to z przepisu art. 3 ust. 3 ustawy, natomiast renta inwalidzka wypłacana renciście wojskowemu, który ma ustalone prawo do wojskowej renty inwalidzkiej jest świadczeniem w rozumieniu art. 2 pkt 1 b) ustawy.

Należy zatem stwierdzić, że w sprawie o przyznanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej, która nie jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 KPC, wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest konieczne dla oceny dopuszczalności kasacji. Pozostaje do rozważenia, czy oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie

o ustalenie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej jest jednak wymagane ze względu na treść przepisu art. 393 § 3 in fine KPC, który stanowi, że w sprawach o roszczenia majątkowe kasacja powinna zawierać - także wartość przedmiotu zaskarżenia. Nie ulega wątpliwości, że roszczenie o przyznanie prawa do wojskowej renty inwalidzkiej jest roszczeniem majątkowym. Jednakże w rozpoznawanej sprawie brak wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia nie stanowił przeszkody do nadania kasacji prawidłowego biegu i rozpoznania jej we właściwym trybie, bowiem powyższy brak skargi kasacyjnej nie miał znaczenia prawnego dla oceny dopuszczalności kasacji czy właściwości sądu.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====